קובי הפיל מפליג באגם

בוז'נה לבוס

היה בוקר אביבי. בשמיים הכחולים שיחקו עננים קטנים. רוח קלה העיפה אותם אל השמש.

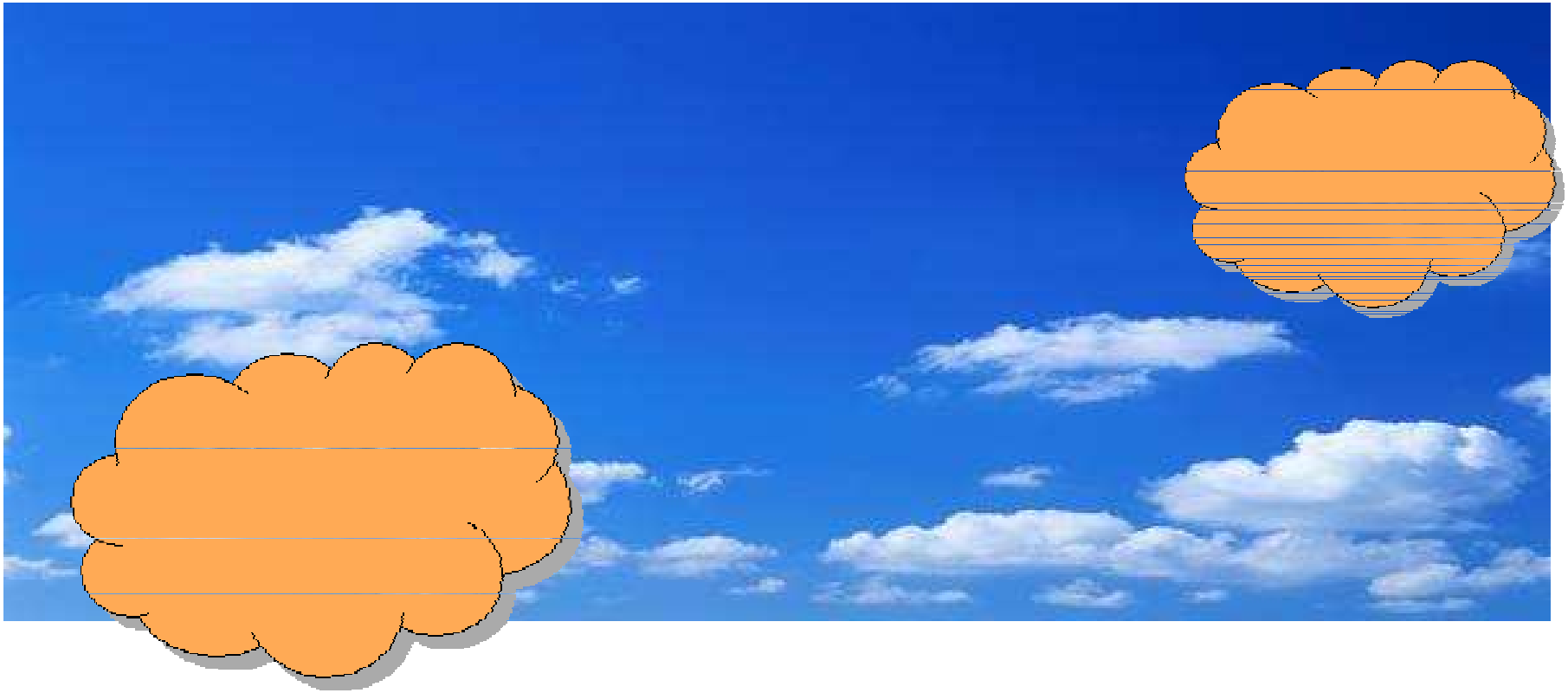

"אהיה ראשונה!" קראה העננה קטי. לא אני אשיג אותך" קרא ענן יוסי הלבן. האנקורים על הגג האדום הביטו על המשחקים והשתוממו קצת מהמראה.

קרן אור זהובה ודקיקה עברה בין הציפורים ונכנסה לחדרו של קובי. הפיל הקטן סיבב את החדק ושקע עמוק יותר בכרית.

הקרן דגדגה אותו באוזן הוורודה, אך הפיל רק משך את השמיכה הכחולה שלו מעל הראש.

הקרן הסתובבה קצת בחדר ובסוף נעה בכוון מצלות זכוכית תלויות תחת התקרה.

"רוח! רוח!" קראה. רוח חייכנית הרימה את הוילון ונשבה בכל כוחה "פהווו! פהווו!"
המצלות צלצלו "דין-דין". קובי התמתח ופיהק בכל כוחו כשהוא מיישר את חדקו "טרווו!"
חצרץ. הקרן הזהובה התיישבה על אפו.
"הוא, בוקר טוב קרני" אמר קובי הפיל.

"בוקר טוב קובי, הבאתי לך חדשות" אמרה הקרן קרני "הבוקר ראיתי ספינת מפרשים על האגם" לחשה כאילו בסוד.

"ספינת מפרשים!!" עיניו

של קובי התרחבו ונעשו גדולות כמו שזיפים. "נפליג, נפליג סביב האגם" קרא הפילון וקפץ מהמיטה "אני חייב לארוז!" הוא התחיל לחטט בין הצעצועים שבחדר. בסוף לבש מכנסיים לבנים וכובע קש ועם תרמיל גב וצרור בלונים צבעוניים נעמד ליד הדלת.

קרני הביטה דרך החלון. הרחוב היה ריק, אך מואר בשמש. נשמעה אוושה של עלים ירוקים ועסיסיים. הכל הצביע על הרפתקה. "דרך פנויה!" שרקה הקרן קרני ויחד עם קובי הם גלשו

למטה במרזב.

"בום" נפל פילון על גוש דשא. הם הסתכלו סביב ורצו דרך העיירה, הישנה עדיין, אל רציף האגם.

מפרשים לבנים התנופפו ברוח. בראי של המים השתקפו ההרים החומים. קרני יחד עם קובי עלו על המזח. "ראה! שם!" קרא הפיל "שם עומדת ספינת

המפרשים שלנו." הם רצו הלאה בלי לשים לב לסירות גדולות וקטנות הקשורות למזח, עד שהגיע לספינה שלהם.
"כמה יפה" שרה קרני כשהיא מאירה על המפרשים. שניהם נכנסו פנימה ושחררו את החבלים. הרוח נשבה בכל כוחה, המפרש התנפח והם הפליגו על הגלים.

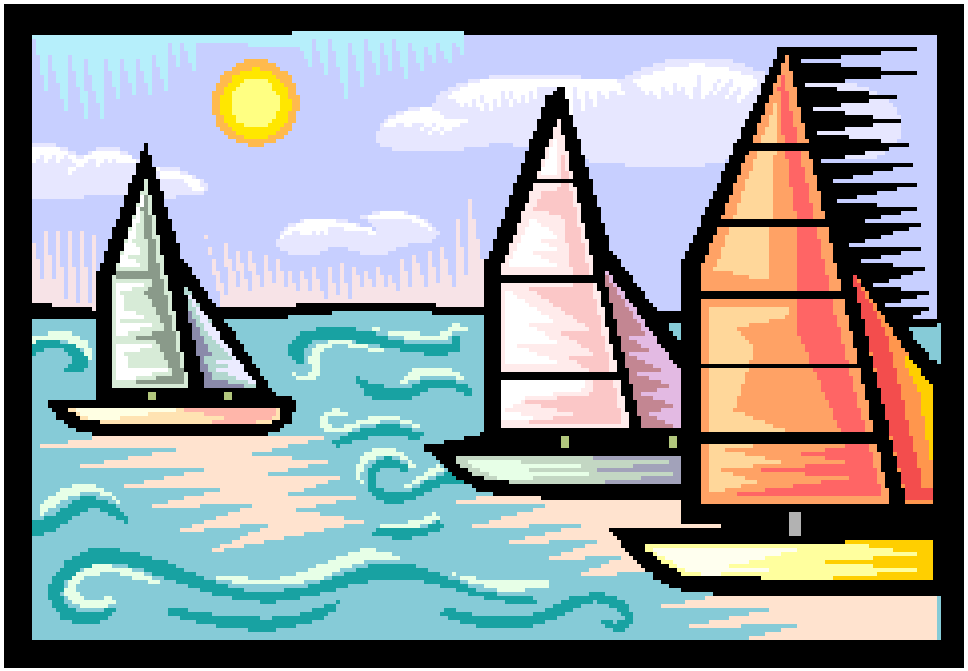

"הידד!! כמה יפה!" קרא קובי הפיל כשהוא מכוון את המפרשים בחבלים וסרט צבעוני שעל כובעו מתנופף ברוח.
ימינה, שמאלה, ישר, בסיבובים, הידידים השתובבו על המים. מרוב שמחה לא הרגישו כלל שנכנסו בין קני הסוף.
המפרשים שקעו והספינה נעצרה במקום.
בין קני הסוף הירוקים הם שמעו פתאום בכי חרישי.
"וי! וי! וי!" בכתה צפרדע קטנה שישבה על אבן אפורה, מכוסה באזוב.
"מה קרה לך?" שאל קובי הפיל.
"אני אומללה" ענתה הצפרדע. "הייתי רוצה לראות אגמים אחרים ולהכיר צפרדעים אחרים אבל אינני יכולה לזוז מכאן" הסבירה. "מדוע לא תשחי?" שאלה הקרן.

"לא, כאן אני יכולה לשחות רק סביב האגם, ואני רוצה לעוף, כמו ציפורים" סיימה הצפרדעונת בבכי.

קובי הפיל התחיל להרהר חזק עד שמצחו התקמט.
פתאום הרים את החדק, "אני יודע!" אמר "תעופי על הבלונים שלי." הוא קשר את צרור הבלונים הצבעונים לרגלה של הצפרדע.
לאט, לאט הצפרדע התחילה להתרומם מעל המים.
"אני עפה! אני עפה!" קראה בשמחה. היא נפנפה להם עוד מלמעלה לאות פרידה והתרוממה גבוה אל העננים, לגלות עולם חדש.

פתאום רוח חזקה נשבה במפרשים והמים באגם החשיכו. קרני רק בקושי יכלה להחזיק את החבלי המפרש.
"לאט, קובי" ביקשה. "אינני יכול" הפילון ניסה לתפוס את המפרש המתנופף הנה והנה. הספינה נעה לכוון סלעים.

"קובי, לא לכאן!" קראה קרני ועצמה את עיניה. במאמץ רב הפיל כוון את הספינה אל החוף החולי. הם קפצו לחוף מלא חצץ. "אל תדאגי" אמר קובי כדי להרגיעה את הקרן. קרני הביטה סביב בחשדנות. "קובי, ואיך נחזור? הגדה השניה רחוקה כל כך."

פתאום שמעו רשרוש קל. מתחת לסלע יצא עכבר קטן וורוד והביט עליהם.

"אני עכבר" אמר כשהוא מתקרב אליהם. "נעים להכירך" ענתה הקרן "זה קובי ואני קרני, קרן אור."

"אתה גר כאן, על החול הגס, על חצץ?" שעל קובי.

"כן" ענה העכבר "ולא הייתי מחליף את המקום לאחר. שם תחת הסלע יש לי מאורה קטנה ובין הסלעים צומחים גרגירים טעימים ודשא. כל בוקר אני מביט איך השמש רוחצת בפני המים הזהובים. זה מראה נהדר" סיפר.

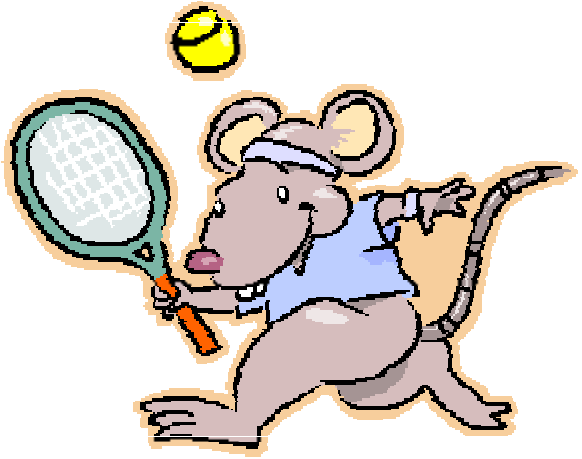

"כמה מוזר" אמר קובי "קודם פגשנו צפרדע שרצתה לעוף ואתה אומר שאינך רוצה לזוז מכאן. אבל עכשיו הגיע זמן שנחזור הביתה."

קרני הביטה אל השמש. "כן! כן! נחזור" ביקשה.
הם נפרדו מהעכבר הוורוד, ניקו את המפרש מהחול שדבק בו ודחפו את הספינה על הגדה החולית. הספינה עלתה על המים והפליגה בכוון השמש השוקעת.
נשמעו הציפורים המתאמנות לשירת הערב. הידידים הגיעו למזח וקשרו את הספינה. על פני המים הופיעו צבעי שקיעה נהדרים היוצרים שביל מעל האגם.
על השביל מיהרו הביתה קרנות האור המאחרות. גם קרני, הקרן של קובי, הסתובבה והביטה על הפילון.

"להתראות, קובי" אמרה קצת בעצב.
"להתראות קרני, תבואי אלי עוד פעם" קרא קובי והידידים נפנפו זה לזה לשלום.
קובי שם את תרמילו על הגב ורץ מהר הביתה, דרך העיירה.
"כמה נעים היה" מלמל אחרי מקלחת כשנשכב במיטה.
"לילה טוב" זמזמו הכוכבים והשקט הכחול כיסה את העולם. רק הירח הציג את מצחו הכסוף מול רוחות הערב וחלם על עולמות האחרים.